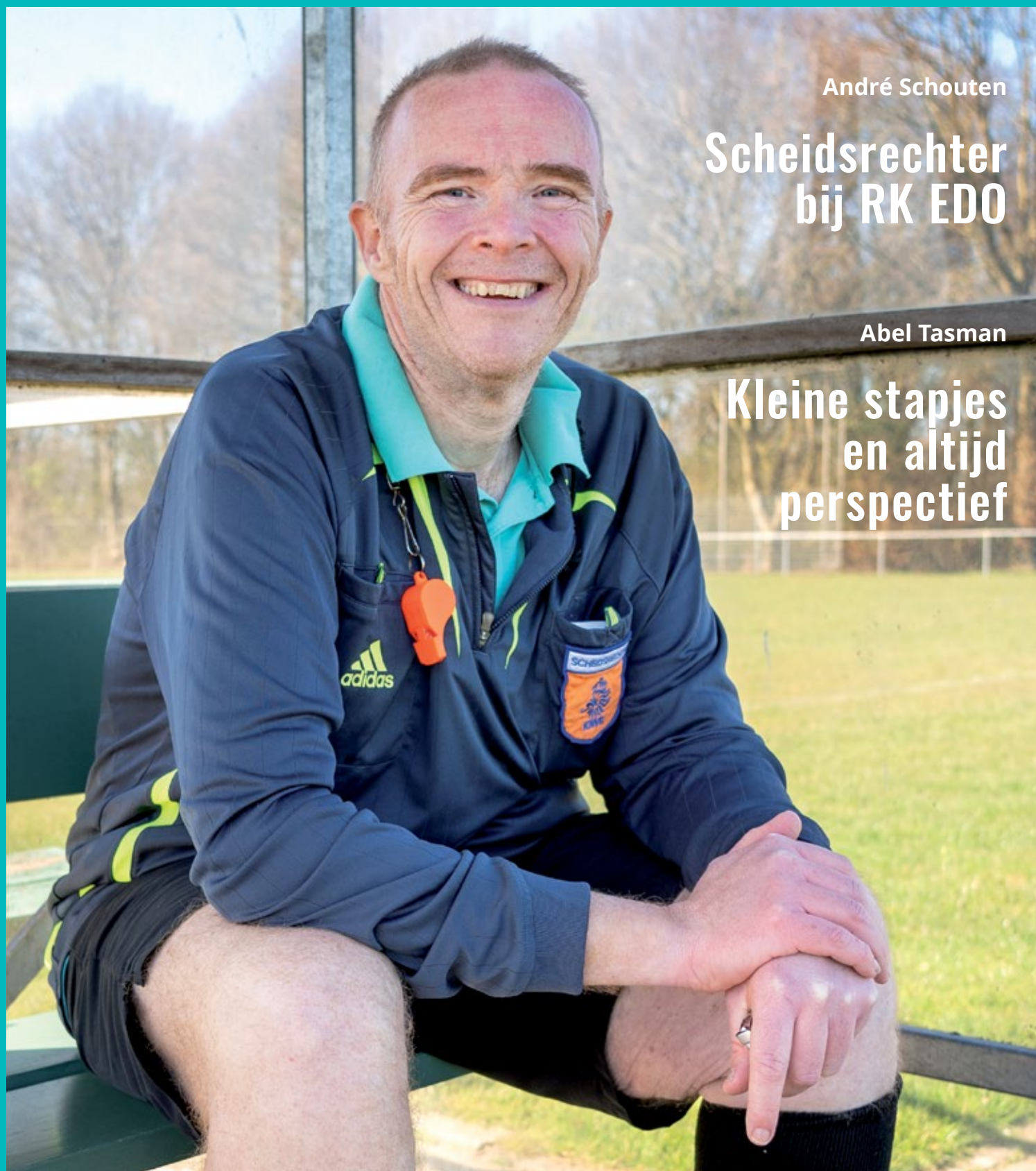

BLADEREN

— door verhalen van esdégé-reigersdaal —

André Schouten

Scheidsrechter bij RK EDO

Abel Tasman

Kleine stapjes en altijd perspectief

Flor van Wijk

De zon tegemoet
tegen ALS

Bijzonder Leuk

Een bijzonder leuke
winkel

Miriam Traudes

Een organisatie maak je
niet alleen

Wisselwerking

Elsa is al 30 jaar
vrijwilligster

INHOUD

LENTE '22

- 04 **#Trots** Flor loopt het licht tegemoet tegen ALS
- 08 **#Trots** Van dit hout zaagt Dennis (serveer)planken
- 10 **Interview** Van Zuidas naar zorg
- 14 **Buurten** Bijzonder Leuk!
- 18 **Interview** Miriam Traudes
- 22 **Kijken** Een logeerkindje is...
- 30 **Interview** Eén groot clubhuis
- 34 **Reportage** Abel Tasman
- 40 **Creatief** Ria Dignum
- 42 **Leefstijl** Scheidsrechter André Schouten
- 46 **Interview** Hans Neervoort
- 48 **Vrijwilliger** Elsa Schmid
- 50 **Kort** Niels on wheels
- 50 **Kort** Spring maar achterop!
- 51 **Colofon**
- 51 **Volgende keer in Bladeren**

#TROTS

TEKST

Titia Geerlink

FOTOGRAFIE

Dewi Koomen en
deelnemers Sunrisewalk

Flor loopt het licht tegemoet tegen ALS

712 Grote koeken, 126 kleintjes, 89 teamleden en 46.713 euro. Flor van Wijk (26), die woont bij De Ploeg in Warmenhuizen, deed in de nacht van 11 op 12 februari mee aan de Sunrisewalk. Niet zomaar, maar om geld op te halen voor onderzoek naar ALS omdat haar moeder die vreselijke ziekte heeft.

Jet, de moeder van Flor, kreeg in juli 2020 de diagnose. Ze werkte toen op De Stolp in Heiloo, ook een locatie van Esdégé-Reigersdaal en stopte daar direct mee. Jet werkt veel mee aan onderzoeken om mensen die de ziekte na haar krijgen, te helpen. En zo ontstond ook het idee om mee te doen aan de Sunrisewalk. 25 Kilometer lopen in Utrecht.

Grote bakdag

“Moet ik het nu weer vertellen?”, reageert Flor. Maar al snel weet ze het verhaal samen met haar ondersteuner Miriam Jaspers, die ook meeliep en –hielp, piekfijn uit te leggen. Want om geld op te halen maakte Flor samen met een aantal begeleiders 712 grote chocolate chip koeken en 126 kleintjes. De ingrediënten werden gesponsord door De Ploeg, collega Ilonka haakte dekseltjes voor de glazen potten en er werden bedankkaartjes gemaakt en aan de zakjes geniet. Op de grote bakdag werd de behangtafel bij Miriam in de keuken gezet. Flor woog de balletjes deeg af. “Dan was het te veel, dan weer te weinig. Dat moest wel precies, hoor”, lacht Flor. Het was een geolieide machine met al die hulp.

Even nadenken

Flor begon met vijf euro. Die legde ze zelf in. Iedere keer als ze de website zag waarop je kon doneren, moest ze harder lachen: “Wie is Simone, wie is Stijn? Er gaven zoveel mensen geld. Eén iemand gaf zelfs 100 euro. Bij restaurant De Klok waar ik ga werken, hielpen ze ook mee. Daar vroegen ze alle mensen die een fles water bestelden een donatie. Als ik het geld zelf had, zou ik er wel een auto van willen kopen. Maar ze gaan het gebruiken om te onderzoeken.” Dat vindt Flor goed, maar in eerste instantie wilde ze niet meedoen. Het was lastig te begrijpen. Ten eerste zie je onderzoek niet en haar moeder wordt er ook niet meer beter van. Daarom heeft Jet haar veel uitgelegd. Bijvoorbeeld dat ze zelf ook al is geholpen met dingen doordat mensen voor haar aan onderzoek hebben meegedaan. Ook gaat Flor nu iedere woensdag bij haar ouders langs.

Flor met een zelfgemaakt koekje

“Eerst wilde ik niet meedoen. Mijn moeder wordt toch niet beter”

Er veranderen steeds kleine dingetjes en dat is voor Flor confronterend. Ze ziet haar moeder steeds verder achteruit gaan. Ze kan bijvoorbeeld niet meer praten en eet niet meer zelf. “Soms word ik dan eerst boos. Ik heb even tijd nodig om erover na te denken en dan gaat het weer.”

Koud, maar voldaan

In de nacht van 11 februari wordt Flor al om twee uur wakker: “Mijn vader liep de 25 kilometer dus die wilde ik succes wensen. Dat vroege opstaan is niet mijn ding, maar het ging wel goed. Ik dacht nog de avond ervoor: dan kan ik mijn serie niet kijken omdat ik vroeg naar bed moet. Maar ja, je kunt toch niet ineens heel vroeg gaan slapen. Toen ben ik om twee uur maar onder de douche gegaan. Wij moesten om zeven uur aansluiten om de vijf kilometer te lopen. En toen liep mijn moeder ook mee met een speciale loopfiets. Wij waren van De Ploeg met ondersteuners Miriam en Melissa en medebewoners Jochem en Willem. Mijn vriendin Bo was ook mee. We gingen met z'n zessen in de auto rond vijf uur. Dat was wel even proppen. En toen liepen we met zijn allen de zon tegemoet. Er waren wel veel mensen, dat vind ik wel druk. Maar ik had mijn oordopjes mee zodat ik muziek kon luisteren en een rugzak met wat eten. Mijn broodjes maakte ik de dag ervoor al klaar. We liepen dwars door de stad. Het was wel heel koud, hoor! Maar kijk: 46.713 euro opgehaald met Team Jet. Ik blijf helpen tegen ALS.” ■

▲ Jochem, Willem, Miriam, Bo, Flor en Melissa

▲ In het midden Jet en haar partner Gijs

▲ Bo, Willem, Miriam, Flor en Jochem

▶ Flor en Jet

Moeder Jet:

“Voor mij was het geweldig en verrassend hoe Flor zich, ondanks haar verdriet, zelfstandig ontpopte tot een super fondswerver. Ze heeft gewoon haar hele netwerk gemobiliseerd. Zo mooi! Ook haar medebewoners en begeleiding gingen mee in haar enthousiasme en hebben zich enorm ingezet. Echt hartverwarmend allemaal. Voor mij is dit ook een mooi voorbeeld van inclusie. Ik ben super#TROTS op Flor!”

#TROTS

TEKST
Titia Geerlink

FOTOGRAFIE
Dewi Koomen

VAN DIT HOUT ZAAGT DENNIS (SERVEER) PLANKEN

Een kaas maak je niet in een dag. Die wil een tijdje lekker liggen, af en toe gedraaid worden en de nodige aandacht krijgen. Daar weten ze bij de Klompenhoeve in Egmond alles van. Dennis Kint werkt er nu ongeveer een jaar: "Overall hier op de boerderij zijn we bezig met recyclen. En zo kwam ik op het idee om van de kaasplanken die vervangen moeten worden, serveerplanken te maken."

"Normaal gesproken in ronde vorm, maar toen het richting kerst ging, werd het de vorm van een den-
nenboom. Wel even een klusje natuurlijk, met al die
hoekjes en puntjes, maar samen komen we er altijd
wel. We werken in verschillende fases. Ik zaag voor-
al, een ander schuurt, er zijn collega's die de lintjes
erom doen en tot slot natuurlijk ons brandlogo. Dan
kan iedereen zien dat wij het gemaakt hebben."

Tijd voor iets anders

"Voor ideeën struinen we altijd het internet af.
Pinterest vooral. Dat doe ik samen met mijn bege-
leider Catelijn. Google heeft zoveel opties. Kijk, zo'n
ronde serveerplank kent iedereen op een gegeven
moment wel. Dan wil je weer wat anders. En de
variatie houdt het voor ons ook leuk. Je probeert
er dan toch weer wat extra zorg in te gooien. Het
motiveert als je weer iets nieuws uit kunt werken. En
ik ben #TROTS als het resultaat netjes is. Verkopen
we de spullen dan is het extra leuk om te horen dat
mensen er blij mee zijn."

"Na zo'n opdracht is het ook wel even klaar, hoor. Het geeft vol-
doening, maar als je een hele dag gestaan hebt en dat een paar
keer achter elkaar, is het fijn om weer iets anders te doen. Nu
ben ik bijvoorbeeld weer bezig met vogelhuisjes en bijenhôtels.
Dat doen we het hele jaar tussen andere klussen door."

Fijne combi

"De sfeer vind ik heel erg belangrijk. Die is goed hier. Ik werk
alleen, maar wel met mensen om me heen. Natuurlijk heb
ik ook weleens mindere dagen. Dat merk ik dan ook in mijn
productie. Die is dan lager. Maar ik heb ook afwisseling nodig.
Daarom werk ik twee dagen in het hout en twee bij het vee. Een
fijne combinatie." ■

VAN ZUIDAS NAAR ZORG

Kun je een medewerker aannemen die geen opleiding en ervaring heeft in de zorg? De meningen lopen vast uiteen. Bij Lady Skillz in Den Helder – onderdeel van cluster 't WAD- vonden ze in ieder geval een goede match. Alisa Borysenko (33) vertelt hoe ze van de Zuidas in de zorg raakte.

”Nu was het tijd om door te pakken en mijn hart te volgen”

”H et is bijzonder hoe het gegaan is”, steekt Alisa enthousiast van wal. “In een notendop: Ik heb bedrijfskunde gestudeerd in Amsterdam en heb functies uitgeoefend in uiteenlopende branches: bij een tolk- en vertaalbureau, een software ontwikkelingsbedrijf en in de filmindustrie. En toen leerde ik mijn vriend uit Den Helder kennen en verhuisde. Met mijn hbo-diploma en werkervaring op zak, dacht ik makkelijk aan een baan te kunnen komen in Den Helder, maar niets bleek minder waar. Uiteindelijk moest ik toch uitwijken naar Amsterdam en vond daar een baan als Legal operations manager bij Spencer Stuart aan de Zuidas. Heel divers, maar het enige dat nog bij mijn interesse aansloot was dat ik met mensen werkte. Ik besepte me dat de commerciële wereld me eigenlijk al heel lang niet gelukkig maakte. Creativiteit zat altijd al in me en ik had ook graag de kunstacademie willen doen, maar dat werd me afgeraden door mensen om mij heen. Geen werk, geen zekerheid... Nu was het tijd om door te pakken en mijn hart te volgen. Op zoek naar geluk in het leven. Datgene doen waar ik energie van krijg.”

Wow-gevoel

In Den Helder leerde Alisa Lotte kennen, die bij Lady Skillz werkt. Zij vertelde over haar werk en Alisa bekwam een wow-gevoel: creatief bezig zijn, met mensen werken, iets voor ze betekenen en ook nog eens dicht bij huis. Maar ja, binnen een klein team zijn niet snel vacatures vrij. Dus liet ze het los. Toch hakte ze de knoop door en stopte met haar andere baan. En toen... kwam toch die ene plek vrij. “Dit was mijn kans”, straalt Alisa. “En uit de dertig mensen die reageerden, kozen ze mij. Zonder opleiding in de zorg. Ik sprong een gat in de lucht.”

Wie is 'dat meisje'

"Doordat ik hier rustig kennis kon maken, verliep alles eigenlijk heel soepel. Ik stapte erin en het was mijn plek. Langzaam bouwde ik het vertrouwen met de dames hier op. Ik kon veel één op één met ze zitten. Een enkeling probeerde me wel uit omdat ik geen opleiding in de zorg heb. En ik zie er relatief jong uit dus wie was 'dat meisje'. Daar moest ik wel voor knokken. Maar die uitdaging ging ik graag aan. Zelf kom ik ook niet uit een standaard gezinssituatie. Ik ben geboren en opgegroeid op de Krim en op mijn 12e werd ik hierheen gehaald. Ik heb wel wat meegemaakt. Dat heeft me gevormd en mijn kijk op mensen bepaald. De goede aansluiting bij Lady Skillz komt wellicht ook door mijn achtergrond. Niet dat het nog in de weg zit, hoor. Ik heb genoeg aan mezelf gewerkt. Al met al ben ik er goed uitgekomen en heb er strijd lust aan overgehouden."

Vertrouwen

"Ons team bestaat uit drie personen en samen vormen we een ideale match. Ik heb wel met mezelf afgesproken dat ik me een beetje op de achtergrond zou houden in het begin. Ik kan nogal assertief zijn namelijk, maar als nieuweling was het niet aan mij om te bepalen. Ik stelde me open op en gaf aan dat als ik ze ergens mee kon helpen, ik dat graag deed. Al snel kwam het maken van stappenplannen bij mij te liggen. Dat past ook bij me. Ik had veel ideeën en er was alle ruimte om die te delen. Er is veel vertrouwen en we vullen elkaar goed aan. Zo heb ik veel met haken en werken met stoffen. Mijn ene collega met keramiek en de andere met koken. Het meedoen met de activiteiten helpt natuurlijk ook in de betrokkenheid. Het samen doen laat zien dat we gelijk zijn. Er valt altijd nog heel veel te leren, maar ik krijg heel veel steun van collega's en heb er alle vertrouwen in."

Werk aan de winkel

"Met Lady Skillz maken we een mooie groei door. We zijn net verhuisd en hebben veel ambities. In ons winkeltje gaan we eigen producten verkopen en die van andere locaties in Den Helder. De thee die elders in de stad wordt gekweekt, gaan wij op ons nieuwe terras serveren. Ook willen we cliënten opleidingen aanbieden en in de nieuwe vergaderruimte willen we teams ontvangen die we zelf belegde broodjes serveren. Een mooie synergie onderling. Er is nog werk aan de winkel, letterlijk en figuurlijk. Alleen mogen nu die bouwvallers wel weg, haha."

Een label is zo beperkt

"Verloren heb ik me nooit gevoeld hier. Die opleiding komt zeker nog, maar het is fijn dat ik niet eerst jaren hoeft te leren voordat ik ermee aan de slag kan in de praktijk. Intussen schaf ik boeken aan over niet aangeboren hersenletsel en doe ik online cursussen via Esdégé-Reigersdaal. Maar de meeste kennis doe ik natuurlijk gewoon op de locatie op. Mijn interesse ligt er, ik ben nieuwsgierig, heb me altijd al verdiept in psychologie, gedragswetenschap en filosofie. Ik ben geen hokjesdenker, een label is ook maar zo beperkt. Die eigenschappen maken misschien ook wel dat ze met mij in zee durfden te gaan. Uiteindelijk lijkt het me ook ultiem om nog de opleiding tot vaktherapeut te volgen."

Eng moet het zijn

"Intussen wandel ik regelmatig naar mijn werk en maak een omweggetje via de duinen en het strand. Ik ben dankbaar dat ik dit kan doen en het voelt weleens als een sprookje. Dit mag ik allemaal doen in plaats van wachten op de trein en overstappen op de metro. Ik ben blij dat ze mij hebben gekozen. Je moet net die kans krijgen. Ik zeg niet dat het altijd in de zorg te vinden is, maar doe iets waar je plezier in vindt. Vaak komt het uit op geld en het gevoel van zekerheid waar je in 'vast' komt te zitten. Maar ik heb ervoor gekozen om mijn lichaam en geest niet op te maken aan stress. Voor iedereen zeg ik: kijk in de spiegel. Ben je gelukkig in je werk? Zo niet: stop ermee. Eng is het bijna altijd. Dat moet het ook een beetje zijn. Soms moet je schepen verbranden. Eerst moest er een deur dicht. Zo ging het bij mij ook. Die open deur kwam later vanzelf." ■

"Een enkeling probeerde me wel uit"

BIJZONDER LEUK!

Heb je al gehoord van Bijzonder Leuk? Een langgekoesterde droom van medewerkers en cliënten om met elkaar een atelier en winkel neer te zetten is een feit: je vindt ze midden in het winkelcentrum Centrumwaard aan het Raadhuisplein in Heerhugowaard.

Nathalie Bonouvrie:

"Vroeger keek ik naar mijn oma hoe ze het deed. Nu kijk ik YouTube."

Bijzonder Leuk is een afsplitsing van De Vonder, waar ze ook nog volop doorgaan met het creëren van mooie producten. Die vervolgens worden verkocht bij Bijzonder Leuk. En inmiddels zijn ook waardevolle samenwerkingen ontstaan met andere organisaties als Middin in Delft en De Bonte Belevens op Texel. De locaties inspireren elkaar door de afwisseling in producten en het geeft de winkel nog meer sfeer en kleur.

Bram Gootjes (19)...

...loopt stage bij Bijzonder Leuk. Hij zit nog op school bij Heliomare College. Als hij klaar is met school wil hij hier wel blijven werken. Favoriet is het maken van kaarten met kleine stukjes papier. Iets wat ze binnen het cluster al jaren doen en waar ze bekend om staan. "Wil je het mij laten zien?", vraagt ik Bram. "Ga je mee?", reageert hij direct en voor ik het weet heb ik een schort voor en leert Bram mij de fijne kneepjes van het vak. Met precisie stort hij zich op zijn taak. Zonder mij uit het oog te verliezen terwijl ik de eerste stapjes in de wereld van het papier scheppen zet. Handeling voor handeling licht hij toe. Hij heeft het papier scheppen niet alleen onder de knie, hij wordt vast ook een hele goede leermeester. "Het plakt zo lekker aan je handen, he?", geniet hij.

Faysal Ahmed (28)...

...vindt het fijn dat het bij Bijzonder Leuk wat rustiger is, dan bij De Vonder waar hij eerst werkte. "Nu doe ik even rustig aan omdat ik net nieuwe medicijnen heb, maar straks wil ik weer van alles doen hier. Dat mag ik zelf kiezen. Ik heb ook niet zoveel uitleg nodig. Nu ben ik slingers aan het prikken, maar in de winkel werken vind ik ook leuk. Ik vergeet trouwens helemaal te vertellen dat ik ook vormen in hout brandt. Voor houten kaarten bijvoorbeeld of onderbordjes. Ja, dat is wel heet, maar ik doe rustig aan en altijd voorzichtig."

Een kijkje nemen bij Bijzonder Leuk? Tuurlijk! Ze zien je graag aan het Raadhuisplein 14. Ze zijn open van maandag tot en met vrijdag van 9:00 tot 15:30 uur.

Je kunt ze ook volgen via facebook: www.facebook.com/bijzonder.leuk.conceptstore.atelier

Ingrid Bink (42)...

...werkte al 25 jaar bij De Vonder toen ze hierheen verhuisde: "Nog steeds leer ik van alles. Laatst ging ik koffie zetten. Twee keer heb ik al papier geschept. De meesten hier ken ik al jaren. Het is zo gezellig hier. Ik kom hier alle dagen. Ik vind het fijn om op één plek te zijn. En ik kan zelfs lopend naar mijn werk. Het allerliefst sta ik in de winkel en maak ik dingen van textiel. Ik naai geurzakjes en knuffels. Dat heb ik vroeger op school al geleerd. Er komen meer klanten dan bij De Vonder. Ze zeggen vaak: 'Ik wist helemaal niet dat jullie hier zaten'. Dat vind ik leuk. Weet je wat ik weleens had? Dat ik sneller was met hoofdrekken dan de leiding. Mooi, hè? Ze doen het werk altijd eerst goed voor en dan weet ik het. Of ze doen het eerste stukje en dan kan ik het verder afmaken. Als er lijmresten zitten, haal ik er even een doekje langs. Ik weet dat het netjes moet. Bij mij thuis is het altijd een bende. Grapje! Dus niet. Ik weet heel goed dat het niet hup klaar is."

Nathalie Bonouvrie (44)...

...werkt bij Bijzonder Leuk sinds de winkel open is. Drie dagen in de week. Vaak is ze bezig aan haar favoriete klus haken, maar zijn er andere opdrachten dan doet ze die met even veel plezier. Bloemen, een kaktus, knuffels en dekseltjes voor op snoeppotjes: Nathalie draait haar hand er niet voor om. "Een patroon lezen kan ik niet", legt ze uit. "Vroeger keek ik naar mijn oma hoe ze het deed. Nu kijk ik YouTube. Ik werkte ook al op De Vonder en mocht kiezen of ik mee wilde hierheen. De begeleiders zagen het wel zitten dat ik meeging. Dat het meer op werk zou gaan lijken. Dus ik sta ook veel in de winkel. Er is meer interactie met de klanten. Ik zit hier op een goede plek met mijn haakwerk zodat ik zie als klanten me nodig hebben bij de kassa. Wat ik nog wil leren is helemaal zelf de kassa bedienen. Geld invoeren en terugrekenen wat ze terugkrijgen, vind ik moeilijk. Lastig om te switchen van de ene klus naar de andere? Nee hoor, dat gaat met gemak. En het gaat de hele dag door."

Niels Koetsier (22)...

...werkt op maandag bij Bijzonder Leuk. "Ik vraag altijd wat ik moet doen. Ik prik slingers, doe de vaatwasser, maak koffie. We verdelen de klussen. Ik hou wel van afwisseling. Geen idee wat ik nu aan het maken ben, eigenlijk. Ik zie wel wat het wordt. Oja, kijk, nu zie ik het. Een soort bloem. Ik heb vaak mijn koptelefoon op. Dan kan ik effe rustig zitten. En aan het einde van de dag ga ik even op de tablet, lekker ontspannend YouTube kijken. Soms wil ik weleens wat anders. Dan help ik in de winkel, maar een eigen account op de kassa hoeft ik niet. Ik wil wel scannen, maar dat afrekenen dat mogen anderen doen. Daar heb ik fijne collega's voor. Zo, alweer eentje klaar. Er wordt hard gewerkt." ■

Miriam Traudes, lid van de raad van bestuur,
neemt na 33 jaar afscheid

EEN ORGANISATIE MAAK JE NIET ALLEEN

“De kernwaarden van Esdégé-Reigersdaal blijven hetzelfde, misschien dat het hier en daar wat anders georganiseerd gaat worden. Maar Esdégé-Reigersdaal blijft wat het is: een organisatie die de cliënt centraal stelt.” Miriam Traudes, lid van de raad van bestuur en een van de laatste personen in een generatie van voorlopers, neemt na 33 jaar afscheid om te genieten van haar (pre-)pensioen. Bescheiden en met trots vertelt ze over haar werk.

“De kern van onze organisatie is dat wat ‘we’ iedere dag wéér doen, samen met cliënten”, benadrukt Miriam. “En dat wordt op een heel vanzelfsprekende manier voortgezet. Daar hebben ze mij niet voor nodig. We zijn een hele vitale organisatie. Wat in onze visie beschreven staat is heel logisch voor iedereen die in de zorg werkt. De kern van wat we doen blijft hetzelfde. De manier waarop kan veranderen. Er treedt een nieuwe generatie in de organisatie aan met andere inzichten. Esdégé-Reigersdaal is gegroeid waardoor je sommige zaken wat anders moet organiseren; hoe

werken de clusters met elkaar samen? Hoe kunnen de clusters zo goed mogelijk ondersteund worden door de ondersteunende diensten? Dat is een flinke opgave, absoluut. En even zoeken.”
“Maar hoe we cliënten moeten ondersteunen is voldoende verankerd. Er zijn genoeg mensen binnen de organisatie die een heleboel kennis hebben. En mensen die het gaan voortzetten moeten het ook weer met elkaar doormaken. Daarom zijn de visiegesprekken die we nu voeren zo belangrijk: daar geven we een impuls aan wie we zijn en wat we betekenen in het leven van mensen met

een beperking. Los van alle gedoe van de dag even stilstaan bij de vraag wat onze opdracht is. We halen er de onderlinge contacten mee aan en hopelijk zetten die zich voort. En natuurlijk moet je je doorontwikkelen. Aangesloten blijven op de externe ontwikkelingen en vooral niet denken dat wij het allemaal wel weten.”

Anderhalve orthopedagoog

Op de vraag wat we aan Miriam gaan missen weet ze niet zo goed iets te zeggen. Haar antwoord maakt vooral duidelijk wat ze door de jaren heen bijgedragen heeft: “Ik heb de groei van heel klein

tot nu helemaal meegemaakt. 33 Jaar geleden begon ik als orthopedagoog bij Stichting voorzieningen Noord-Hollands Noorden: een directeur, twee parttimers voor de financiële administratie, anderhalve orthopedagoog en twee parttime secretaresses. Dat was het. Vijf jaar heb ik dat gedaan. Er kwamen andere kleine organisaties bij en samen werden we Esdégé. Dat zorgde voor meer financiële armslag. Er werd een financieel directeur aangesteld, er werd inhoudelijk beleid gemaakt en ik werd coördinator van de orthopedagogen en paramedici. Na de fusie met Reigersdaal werd ik manager van de IOD, de Inhoudelijk Ondersteunende Diensten. De rol van manager past beter bij me. Als orthopedagoog voel je je reuze verantwoordelijk, maar tegelijkertijd is je rol een adviserende. De clustermanager is hier eindverantwoordelijk en dat vond ik moeilijk. Je gaat als orthopedagoog niet over het team.”

Toch een antwoord leveren

“Er is gigantisch veel veranderd sinds mijn start. Toen ik begon was er sprake van volledige aanbodssturing. Ouders en cliënten hadden nauwelijks iets te kiezen. De diversiteit aan ondersteuning die er nu is en het feit dat we veel dichter bij de vraag van de cliënt zijn gekomen, vind ik echt mooi om te zien. Daar zit ook een voordeel van een grotere organisatie. Als je klein bent vind je elkaar makkelijker en kun je het wij-gevoel goed onderhouden, maar wij onderscheiden ons binnen deze regio wel doordat we het volledige pakket van dienstverlening kunnen bieden. Als het ingewikkeld wordt en de oplossing niet zo vanzelfsprekend is dan zijn wij de partij die mogelijk toch een antwoord kan leveren. We hebben expertise in huis, rek en reserves. Zowel in mensen als in geld. Dat we elkaar lastiger kunnen vinden en de samenhang in ‘wij zijn Esdégé-Reigersdaal’ iets minder vanzelfsprekend is, is natuurlijk weleens lastig. Vooral omdat we het niet van bovenaf bepalen, maar vanuit de clusters. Maar het is wat mij betreft wel mogelijk. Je moet er alleen iets meer je best voor doen.”

Collectieve prestatie

“Ik stond aan de wieg van het visiestuk met de kwaliteitspijlers en wat dat betekent voor onze dienstverlening. De manier van denken van Esdégé-Reigersdaal, vanuit de cliënt, die zit mij in de genen.

"MIJN OPVOLGER GUN IK GEPAST RESPECT EN NIEUWSGIERIGHEID"

Dat neem ik straks met me mee, maar of mensen dat gaan missen weet ik natuurlijk niet. Ik ben wel trots, hoor. Niet op mij persoonlijk, want het bedenken van een organisatie doe je niet alleen en het dragen ervan ook niet. Dat vind ik echt een belangrijk punt. Dat doen we met elkaar. Het is een collectieve prestatie. Met het ontwikkelen van de visie hoorde ik ooit een begeleider zeggen: ‘op het centraal bureau hebben ze iets verzonnen, maar eigenlijk hebben wij dat zelf bedacht’. Dat vond ik mooi om te horen. Er moet niet iets van boven naar beneden gaan of van beneden naar boven. Het wordt door ons samen gedragen.”

Vrolijker

“Als bestuurder ben ik begin 2022 mijn derde jaar ingegaan. En hoewel ik de organisatie natuurlijk al goed kende, zijn er voor mij wel wezenlijk dingen veranderd. Door de directe gesprekken met clustermanagers is mijn beeld nog completer geworden. Als manager van de IOD kwamen mensen bij me als er problemen waren. Nu is er ook standaard contact. Dus je ziet ook wat goed gaat. Voor mij een vrolijker beeld”, lacht Miriam. “De keerzijde is natuurlijk dat je eindverantwoordelijk bent. Gaat het ergens langdurig niet goed dan wordt de raad van bestuur bijvoorbeeld terecht door ouders ter verantwoording geroepen. En het blijft moeilijk om geconfronteerd te worden met situaties waarin het niet goed gaat met cliënten.”

Levensader

“Al snel nadat ik startte als bestuurder, was daar corona. Het eerste jaar was er een in crisis. Er was veel adrenaline en energie in de organisatie aanwezig om er samen doorheen te komen. In het tweede jaar ontstond ook wel slijtage. Je moet je energie en enthousiasme kunnen voeden en dat doe je ook door scholing, bijeenkomsten, in gesprek gaan en elkaar opzoeken. Dat miste en is voor de komende tijd heel belangrijk weer op te pakken. Ik besef me dat dat voor mij makkelijk praten is dus ik raak ook wel in verlegenheid bij zo’n uitspraak. Ik hoef geen roosters rond te krijgen. ‘Daar hebben we geen tijd voor’, is weleens het antwoord. Daar kan ik geen oordeel over geven en tegelijkertijd denk ik dat je echt tijd moet maken en dat dat dan inderdaad even betekent dat er momenten zijn dat je iets niet voor cliënten kunt doen. Maar het is echt de levensader van

een team: even uit het moment stappen. Dat is lastig en de kosten gaan voor de baat uit. Maar ik ben er van overtuigd dat het oplevert. Je bent daarmee ook aantrekkelijker als team, wat weer zorgt voor minder uitstroom.”

Wees nieuwsgierig

De laatste maanden in haar functie als bestuurder is Miriam uiteraard ‘ bezig met waar ze mee bezig is’. De dagelijkse werkzaamheden gaan door. Daarnaast is ze bewust aan de slag gegaan met het aanleggen van een mooi dossier. “Als ik stop met werken, zijn we met het herziene visiedocument al een heel eind, verwacht ik. Het is een mooie basis die gebruikt kan worden om door te kunnen met een scala aan onderwerpen. Wat ik de organisatie gun in mijn opvolger is gepast respect te hebben voor wat er binnen Esdégé-Reigersdaal allemaal gebeurt en welke kennis er is. Wees

bescheiden en besef je dat je het niet altijd beter weet. Nieuwsgierig zijn is een goede eigenschap en je kunt veel leren van anderen die enthousiast zijn over hun werk. Ik hoop dat mijn opvolger aanvoelt wat de organisatie nodig heeft en daar mede richting aan kan geven. De sector is niet eenvoudig. Er is weinig kant en klare kennis beschikbaar. Elke keer moet je weer opnieuw nadenken over wat het juiste antwoord voor deze cliënt in deze context is.”

Koesteren wat goed gaat

“Als ik klaar ben met werken ga ik waarschijnlijk eerst op fietsvakantie. Verder heb ik nog geen invulling voor na mijn pensioen. Het blijft nog bij globale ideeën. Een paar jaar geleden ben ik met mijn zus van Maastricht naar Rome gefietst, drie jaar geleden fietste ik van Heidelberg naar Verona en in coronatijd werd het een rondje Nederland. Nu wil ik wel

weer richting buitenland. Nee, niet met een tentje, hoor. Dat vind ik altijd wel heel romantisch klinken, zomaar ergens in het bos je boeltje opzetten. Maar ook wel heel hard. Letterlijk dan, dat liggen op de grond.”

“Wat ik hier ga missen zijn de mensen: collega’s, cliënten, de dagelijkse omgang. Het belangrijkste dat ik meeneem is de trots die ik voel op wat er allemaal in de clusters gebeurt met cliënten. Ik ben zelf iemand die heel erg geneigd is te zoeken naar verbetering. Steeds meer ben ik me gaan realiseren dat dat goed is, maar dat verbeteren alleen maar kan als je ook beseft wat er al goed gaat en dat je daar trots op bent. Dat je dat kunt koesteren. Want waar je trots op bent gaat niet om grote dingen, hè? Het zit al in het voortdurend met elkaar zoeken naar hoe je het iedere dag weer goed doet voor cliënten.” ■

KIJKEN

TEKST
Josina Bakker
FOTOGRAFIE
Dewi Koomen

*Logeren is
een feest!*

Josina en René zijn logeergezin voor Stijn. Eén keer in de maand komt hij een weekend bij hen in huis. Voor hen een feest en voor de rest van Stijns gezin een moment om even op adem te komen. Er zijn meer kinderen die op zoek zijn naar zo'n fijne logeerplek. Wil en kun jij zo'n plek bieden? www.esdege-reigersdaal.nl/logeergezinnen.

Een logeerkindje is...

*Een paar schoenen
extra op
het schoenenrek*

*Vertrouwen hebben,
vertrouwen krijgen
en vertrouwen winnen in
elkaar en in de familie
van de logé*

*Mooie liedjes horen
vanaf het toilet,
gezongen door het
logeerkindje*

*Alledaagse
dingen doen die
speciaal voelen
door de aandacht
voor de logé*

*Nieuwe, mooie
en warme contacten
maken met alle naasten
om hem heen*

*Leerzaam
voor iedereen*

*Vrijwillig, maar niet
vrijblijvend. Kiezen voor
vaste afspraken*

*Quality time
voor het kind,
maar ook voor het gezin,
zijn familie*

*Heel vaak een glimlach -
op ons gezicht
om de mooie uitspraken
en de grappige rituelen
van het kind*

*Liefde en warmte
ontvangen en geven.
Allemaal uitkijken
naar het volgende
logeermoment*

*Allemaal uitkijken
naar het volgende
logeermoment*

*Moe, maar voldaan het
logeren afsluiten
en nagenieten*

*Binnen Esdégé-Reigersdaal
is Monique Tesselaar coördinator
van de Logeergezinnen.*

Je kunt haar mailen:
monique.tesselaar@esdege-reigersdaal.nl
of bellen: 06 129 73 814.

Zij vertelt je er graag meer over.

INTERVIEW

TEKST
Titia Geerlink

FOTOGRAFIE
Patrick Vischschraper

ÉÉN GROOT CLUBHUIS

Suns Den Helder en cluster 't WAD gaan mooie samenwerking aan

Een wervelwind aan ideeën en energie vliegt over tafel. Over clinics, inclusie, samenleving en meer. Aan die tafel zitten Fred van Eck van basketbalvereniging Den Helder Suns en clustermanager Martijn Schouten van 't WAD. Ze werken samen en hebben grootse plannen. Groots vanuit klein denken en door te zien hoe ze elkaar aan kunnen vullen.

Martijn Schouten

Het contact ontstond via jobcoach Kirsten Wolf. Zij ondersteunde een dame die aangaf wel bij de basketballers te willen werken. Van het een kwam het ander. En daar zitten Fred en Martijn dan. Aan de tafel die staat in sportcentrum Quelderduijn. De plek van waaruit het allemaal gaat gebeuren. Dat complex, aan de rand van een mooi park, wordt op dit moment verbouwd. De Suns zitten nu nog over Den Helder verspreid en krijgen dan eindelijk een centrale plek van waaruit zowel de jeugd als de dames en de heren kunnen spelen. "Toch is basketbal alleen het vliegwiel van onze samenwerking", legt Fred uit, die binnen De Suns de vrijwilligers aanstuurt en de businessclub voorziet. "Het is geworden tot een beleving gekoppeld aan een community. En daar horen ook mensen bij die begeleid worden door Esdégé-Reigersdaal. Daar komt het in het kort op neer."

Maatwerk

"Bij alles wat we hier ontwikkelen kijken we wie we waar op de goede plek kunnen zetten." Het regent ideeën, maar Fred probeert een greep te geven uit wat er allemaal in ontwikkeling is: "Er komt hier horeca waar cliënten aan de slag kunnen, tijdens de wedstrijden moet er opgeruimd worden, de portable vloer moet klaargelegd worden voor een wedstrijd en er kunnen mensen meewerken bij de ticketing. De tenues moeten gewassen worden, onze spelers kunnen clinics geven over discipline en op tijd komen en dan heb ik het nog niet eens over ons netwerk aan ondernemers. En alles is maatwerk. Want de horeca is niet voor iedereen weggelegd, maar voor wie wat solistisch werk past is het leggen van de vloer wellicht geschikt. We willen iedereen een kans bieden, gaan elke uitdaging aan. Dan gaat het maar een keer verkeerd. We maken er iets van met z'n allen. En dat 'samen' begint al bij de hoodie die mensen krijgen als ze hier binnenkomen. Waarmee je niets meer of minder zegt dan 'je hoort erbij'."

Vallen hoort bij het leven

Martijn lacht: "Het tempo ligt soms wat hoog, daar moest ik eerst even aan wennen. Het zijn ondernemers en die gaan er met een bepaalde vaart in. Maar we leren elkaar steeds beter kennen, ze zijn daadwerkelijk betrokken en kijken echt naar de mogelijkheden. En voor af en toe de rem erop ligt een mooie taak bij de jobcoaches. Zij hebben de expertise waar het gaat om kennis van de cliënten. En tegelijkertijd moeten we ook niet te voorzichtig te werk gaan. Vallen hoort bij het leven. Daar groei en leer je van. Als er maar iemand is om je weer te helpen opstaan. Inmiddels hebben we ons plan zover ontwikkeld dat we met drie lagen gaan werken: mensen die aan een contactmoment per week met de jobcoach genoeg hebben, mensen die iedere dag de verbinding nodig hebben, maar wel individueel werken en mensen die in klein groepsverband aan de slag gaan. Zij kunnen bijvoorbeeld ballen schoonmaken, de tenues wassen en het park in om zwerfval op te ruimen. De Suns staan er voor open overall over mee te denken en kansen te zien."

Doorpakken

"Bovendien ademt het hier leefstijl, sport en inclusie. Dat zijn onderwerpen die wij erg belangrijk vinden. En extra mooi is dat die hier niet stoppen aan het einde van de middag. We zoeken ook invulling voor de avonden. Want die zijn voor veel cliënten hier lastig om invulling aan te geven. We zijn extra enthousiast omdat plannen hier ook echt uitgevoerd worden. Het blijft geen luchtbel, maar het wordt concreet gemaakt. We pakken door."

Niet voor de vorm

"Basketbal is de voornaamste sport in Den Helder", vult Fred aan. "Daarmee hebben we een gigantisch netwerk neergezet waar we direct gebruik van maken. Hoewel we er in deze stad ook goed in zijn om heel erg dicht langs elkaar heen te werken, heerst er wel een open sfeer onder de Helderse ondernemers: ons kent ons en no nonsens. Iets opzetten voor de vorm daar doen we niet aan. En dat merken we ook in het contact met 't WAD. Het gaat niet eerst over veertien schijven. We komen ergens, er zit vaart in, we DOEN. En dat netwerk, daar kan 't WAD gebruik van maken. Wij maken op onze beurt weer gebruik van hen omdat zij zien waar je iemand het beste in kunt zetten. Die expertise ligt bij hen."

Trappelen

"Waarom we hier ingestapt zijn? Heel direct levert ons handjes op, maar nog meer kijken we naar de blijge gezichten en een breder perspectief. Dit is de samenleving en we willen van Quelderduijn het grootste clubhuis van Den Helder maken. We zijn een familie met elkaar en willen iets doen dat ertoe doet. In september moet het beneden klaar zijn, boven duurt nog wat langer. We staan te trappelen aan de slag te gaan. En dan willen we de jobcoaches ook graag hier hebben. De lijntjes kort houden. Ja, we gaan hier straks echt los. Geen ivoren toren, maar iedereen erbij betrekken. Suns is straks gewoon een club waar je bij wil wezen." ■

"ONS KENT ONS EN NO NONSENS"

Fred van Eck

TEKST
Peter Muller

FOTOGRAFIE
Dewi Koomen en Rob van Amerongen

REPORTAGE

ABEL TASMAN

Kleine stapjes
en altijd
perspectief

Het valt meteen op als je het Abel Tasman Erf in Heerhugowaard op rijdt: de rustige, landelijke omgeving. Een prachtige plek voor deze woonvoorziening en haar 22 bewoners. Bewoners die naast een verstandelijke beperking ook ernstige gedrags-, psychiatrische-, en/of psychische problemen hebben.

Een ontmoeting met clustermanager Ed Willems en twee cliëntbegeleiders, Rheandra Juliet en Xander van Aalst. Drie mensen waar de betrokkenheid en gedrevenheid vanaf straalt.

Ed Willemsen, 42: “De start van Abel Tasman in 2020 was bijzonder. Na meerdere keren uitstel omdat de bouw nog niet gereed was, hing begin maart de dreiging van corona in de lucht. Toen is besloten dat de verhuizing direct moest plaatsvinden, in plaats van in april. Met veel hulp is het team toen, net voor de eerste lockdown, in één dag verhuisd. Je kunt je voorstellen dat dit een enorme zoektocht was. Een team dat uit meerdere teams was samengesteld, kleinere teams die hun eigen gewoontes en cultuur hadden en elkaar nog moesten leren kennen en vertrouwen. Nu we hier twee jaar zitten zie ik ook de cliënten enorme stappen maken. Het aantal cliënten met rechterlijke machtigingen is enorm afgenomen. Veel van onze cliënten voelden weinig perspectief, mochten voorheen zonder begeleiding vaak niet naar buiten. Nu gaan ze vaak zelfstandig naar hun werk of de winkel. Dat is echt een enorm verschil. Soms gaat het met kleine stapjes, soms ook twee stappen terug, maar er is altijd perspectief. Ook al is een cliënt soms opstandig -het kan er hier stevig aan toe gaan- we proberen het altijd pratend en zonder fysiek ingrijpen op te lossen.”

“We hebben samen inmiddels veel meegemaakt”, gaat cliëntbegeleider **Rheandra Juliet (37)** verder. Rheandra werkte eerder in de verslavingszorg en een penitentiare inrichting. Ruim 13 jaar geleden startte ze op het Reigersdaalterrein. Zonder ervaring met deze doelgroep: “Ik heb een band met mijn cliënten en er is wederzijds respect. Ik ben naar cliënten best een open boek, vertel ook over de dingen die er in mijn leven gebeuren. Andersom leer ik ook dingen van hen. Het is mooi om te horen over hun ervaringen en kijk op het leven. Voor mij betekent het begeleiden eigenlijk naast de cliënt staan. Ondersteunen bij de keuzes waar zij moeite mee hebben, zonder het over te nemen. Het fijne van het werk hier is dat wij veel vrijheid hebben om echt naar het individu te kijken, in tegenstelling tot de tijd voordat we hier naartoe verhuisden. Ik was ook wel bezorgd dat sommige cliënten eenzaam zouden worden. Hier hebben ze een eigen appartement en ik dacht dat ze het best moeilijk zouden krijgen. Maar ze doen het geweldig. Natuurlijk heeft de verhuizing wel impact gehad. Ook op het team. Er is nog wel eens frustratie of wrijving en miscommunicatie. Dat is niet gek, er is veel veranderd voor ons allemaal, maar het wordt steeds makkelijker.”

Xander van Aalst (51) is vier jaar geleden begonnen bij Abel Tasman als zij-instromer. Hij werkte altijd in de techniek en raakte aan een oog blind, als gevolg van een bedrijfsongeval. Hij kwam thuis te zitten en startte met vrijwilligerswerk bij de Waardse Werf: “Op den duur ging ik ook aan de slag bij ‘t Freem in Hoorn en uiteindelijk kreeg ik de vraag of ik niet wilde werken op een woonzorglocatie met de jongens die ik al kende van de Waardse Werf. Voor ik het wist had ik een baan. Eerst nog met een klein contract, nu werk ik fulltime op Abel Tasman. Inmiddels heb ik de Basisopleiding gedaan en ben ik door gaan leren op hbo-niveau. Want het werk hier vraagt om veel levenservaring, maar ook om kennis. De autonomie die wij en onze cliënten hebben, daarvan krijg ik veel energie en kracht. Een paar maanden geleden overleed Johan, een van de cliënten. We hebben heel mooi afscheid kunnen nemen. Dat was voor ons cluster een mooi voorbeeld van hoe het moet, hoe goed we het samen kunnen. Heel krachtig. Dat raakt mij en daar ben ik heel trots op.”

Bas Lindner (45) stelt zichzelf voor als ‘the big man’, weegt naar eigen zeggen 2300 kilo en is ‘vader van the boys, mijn jongens’: zijn medebewoners op Abel Tasman. Trots, breeduit op de bank in zijn woonkamer vertelt hij dat zijn woning veel groter is dan zijn kamer destijds op het Reigersdaalterrein. De tijd voor Reigersdaal vond hij nog slechter: “Waar ik toen woonde was het niet leuk, ze bemoeiden zich overal mee.” Bas werd geboren in ‘020’ en is een echte Ajacied. Hij gaat er nooit naartoe, want het is te ver weg en veel te druk. Dat is voor hem met zijn PDD NOS niet te doen. “Drukke vind ik niet leuk en thuis kan ik alles gewoon op tv zien. Dat is veel beter.” Over vroeger, toen hij nog wel ging, kan hij grote verhalen vertellen. Over stadion De Meer, rellen, stenen gooien en een stadionverbod. “Vroeger werd ik gepest en er zijn veel vervelende dingen gebeurd. Hier is het echt vet. Kijk, dit is mijn woonkamer, daar is mijn keuken, mijn douche, toilet en daar ligt mijn kind.” Hij loopt naar de slaapkamer waar poes Floortje op bed ligt. Op een tafeltje staan brandweerauto’s, ambulances en politieauto’s. Allemaal netjes op een rij en op kleur opgesteld. “Dat is mijn hobby, dat zijn mijn schatjes. Daar weet ik alles van. Vroeger zat ik bij de brandweer namelijk, op Reigersdaal. Nu werk ik bij Steunpunt Obdam. Ik doe daar computerwerk, kantoorwerkzaamheden en drummen. Meestal slaap ik uit, dan ga ik eten, de kat eten geven, computer aanzetten, tanden poetsen. Vaak heb ik een afspraak. Koken doe ik niet, alleen met de magnetron en airfryer. Boodschappen haal ik wel zelf bij de Aldi in Heerhugowaard, samen met de begeleiding. Ik ga naar mijn werk, ruim zelf op en drink een kopje koffie als ik dat wil. Vroeger had ik een rechterlijke machtiging, maar die is er af. Nu heb ik vrijheid. Maar ik moet je nog iets laten zien: Ik heb de grootste tuin van iedereen. Ik krijg ook veel visite, mijn moeder komt best vaak. Ik heb hier echt een superplek en kom tot rust. Soms is er wel eens iemand boos, iemand van de bewoners. Dan gebeurt er wel eens wat, maar dan ga ik gewoon weg naar mijn eigen huissie. Er is nog een laatste ding waar ik gek van ben: knuffelen.” Voor ik vertrek krijg ik een stevige knuffel van Bas.

Lisette Jut:

"Ik denk heel snel en heb een vlotte babbel, dus mensen hadden het idee dat ik alles wel snapte"

Danny Steen (38) begint direct met een rondleiding. "Ik ben er gewoon heel trots op. Voordat ik naar Abel Tasman kwam, woonde ik op allemaal verschillende plekken. Ik heb ook een tijd gehad dat ik met een mes rondliep en dingen ging pikken of brand stichtte. Op Reigersdaal zat ik vaak in de separeer omdat ik ruzie had of iets had gedaan. Dan moest ik even apart zitten. Ik had een klein kamertje en mijn computer en de televisie zaten achter slot en grendel. Ik sloopte dingen als ik mij niet zo goed voelde, had zelfs brandvertragende meubels, voor de veiligheid. Sinds ik hier zit is het helemaal veranderd. Kijk, ik heb allemaal mooie meubels, een televisie, ik heb een keuken en zorg voor mijn eigen eten. Boodschappen mag ik alleen

doen, zolang ik maar laat weten waar ik naartoe ga. Mijn moeder zorgt dat ik geld voor boodschappen heb. Ze helpt mij met veel dingen. Soms gaan we met z'n vieren op vakantie, papa, mama en mijn broer. Ze komen heel veel op visite. Papa heeft mijn nieuwe bank helemaal in elkaar gezet. Mama zorgt dat ik broodbeleg heb, maar niet teveel. Want dan wil ik weleens een hele pot ineens leeg eten. Dus ik heb nu kleine porties, want ik woog veel te veel. Ik ben nu zeker 20 kilo afgevallen." Danny wil per se nog vertellen over een operatie die hij wil laten uitvoeren aan zijn lichaam, omdat hij zich daarmee niet prettig voelt. Hij wil overtollig vel laten weghalen. Daarvoor loopt nu de aanvraag. "Sinds ik hier zit gaat het reuze goed omdat ik mijn eigen dingen heb, mijn eigen huissie, mijn eigen spullen, ik bepaal alles zelf. Met de begeleiders gaat het meestal goed, maar met sommigen heb ik niet zo'n klik. Dan heb ik weleens woorden. Ik moet mijn eigen appartement schoonmaken en als ik dan hulp vraag zeggen ze soms dat ik het zelf moet doen, dat ik het best zelf kan. Dat vind ik weleens lastig. Dan loop ik boos weg, maar eigenlijk moet ik terugkomen en erover praten." Even onderbreekt Danny zijn verhaal om naar het koolmeesje te kijken dat in zijn tuin op de nootjes afkomt die hij heeft opgehangen. "Sinds kort wandel ik en fiets ik. Soms logeert de hond van mijn broer hier. Die laat ik dan lekker uit in het park. Alles wat ik doe buiten Abel Tasman doe ik verder met de fiets. Ik fiets ook naar mijn werk. Ik droom er wel van om helemaal op mijzelf te wonen met ambulante begeleiding. Maar ik moet het eerst hier laten zien, zegt de begeleiding."

Lisette Jut (31) heeft haar voordeur op een grote kier staan. Op de deur hangt een waarschuwing voor overstekende cavia's. Ik complimenteer Lisette met haar mooie appartement. Lisette: "Ja, de indeling heb ik wel tien keer veranderd. Eerst had ik zo'n zeven jaar een crisisplek, dat duurde best lang voordat ik daar weg kon. Ik had eerder weg gekund naar een woongroep, maar daar had ik geen zin in. Ik ben zoveel gepest in groepen en mensen die allemaal dingen eisen, dat zou daar vast weer gebeuren. Toen ben ik bij het cliëntbureau aangemeld en kon ik hier naartoe. Ik was de laatste bewoner die erbij kwam, want dit huis stond nog leeg. Nu staat er weer een huis leeg omdat mijn buurman is overleden. Ik wist dat het gebeurde, dat zag ik aan Emma, mijn kat." Lisette vertelt aan een stuk door over wat ze allemaal heeft meegemaakt. "Al op de basisschool ging het niet goed, ik was overvraagd en werd gepest en overspannen in groep 5. Op mijn 14e al een burn-out en op mijn 18e werd ik depressief. Ze wisten toen nog niet dat ik autisme had, ik heb MCDD en verwerk prikkels niet zo goed. Ik nam veel te veel hooi op mijn vork. Ik denk heel snel en heb een vlotte babbel, dus mensen hadden het idee dat ik alles wel snapte. Maar dat was helemaal niet zo. Daarna dachten ze weer dat ik zwakbegaafd was, maar ik heb gewoon een gemiddeld iq. Maar door mijn MCDD is het weleens lastig. Door het pesten en doordat mensen mij niet begrepen, ging ik rare dingen doen. Weglopen, mijzelf beschadigen. Ik ben 31 en heb eigenlijk veel te veel meegemaakt. Met mijn ouders heb ik wel goed contact, maar met mijn zus niet meer. We begrijpen elkaar niet en daar had ik veel

last van. Ik heb daarover gesproken met mijn begeleiders, die hebben mij echt gesteund en geholpen. Toen ik naar Abel Tasman kon was ik wel blij, ik kende al een aantal bewoners en de helft van de begeleiders kende mij al. Het is hier rustig. Soms loopt de overbuurvrouw wel onverwachts binnen. Dan bel ik de begeleiding, maar verder gebeurt hier niks onverwachts. Dat is fijn. Ik werk nu bij de Parelberg, een zorgboerderij. Daar verzorg ik allerlei dieren. Ik vind het fijn dat ze daar mijn voorgeschiedenis niet kenden. Dan hebben ze ook geen mening over mij. Naast het werken studeer ik nog dierenverzorging. Ik heb al delen afgerond met hoge cijfers. Ik vind het hier wel gezellig. Ik weet wat ik aan de begeleiders heb. Ik doe zelf mijn boodschappen en kook zelf. Ik maak ook elke dag schoon in mijn huisje, dan ben ik steeds na tien, vijftien minuten klaar als ik het goed bijhoud. Ik ben ook begonnen met creatieve therapie, daarmee wil ik uitvinden wie ik zelf ben, zonder dat anderen zich met mij bemoeien. Ik moet echt leren om nu zelf te kiezen en te bepalen wat ik doe. Ik zou misschien in de toekomst wel ergens anders in een gewone woonwijk willen wonen, maar voor nu vind ik het hier veilig en vertrouwd." ■

"Toch zoek ik altijd naar oplossingen"

Borduren: ook wel bekend als millimeterwerk met een priegelige kruissteek. Daar kun je wel wat fijne motoriek voor gebruiken. Door haar spasme ontbreekt het Ria Dignum (69) echter aan die handige eigenschap. Toch zet ze door. Ze komt al twaalf jaar met plezier bij Idee-atelier in Alkmaar.

Toen ik na 21 jaar mijn administratieve functie bij Gehandicaptenoverleg Alkmaar kwijtraakte, heb ik bij De Zilvermeeuw geïnformeerd. Daar heb ik meerdere plekken bekeken en Idee-atelier leek me echt leuk. Dat is nu een jaar of twaalf geleden. Maar wat voelde ik me in eerste instantie opgelaten. Zaten daar allemaal mensen mooie kaarten te maken en de mijne werd een spastische. Dat was dus geen succes. Toch wou ik niet thuis in m'n uppie tussen vier muren zitten. 'Kijk om je heen, Ri', zeiden ze bij Idee-atelier tegen me. 'Wat zitten hier voor mensen. En kijk eens wat zij allemaal doen. Dat kan jij ook!' Toen was de angst weg. Dat onzekere heb ik wel vaker, hoor. Ook als ik uit eten ga. Als ik maar geen spasme krijg, denk ik dan. Maar dan wordt het alleen maar erger. Toch houdt het me niet tegen de deur uit te gaan. Ik zoek altijd naar oplossingen. Dus laat ik mijn vlees snijden in de keuken."

Grapjes

Terug naar Idee-atelier. Daar is Ria drie ochtenden in de week bezig met textiel. "Dat borduren is heel fijn werk. Ik leg mijn arm op een kussen zodat ik niet uitschiet. Ik ben een heel apart mens en heb niet altijd een gebruiksaanwijzing bij me, maar uiteindelijk kom ik er wel. Van binnen vind ik mijn handicap klote. Daarom maak ik er aan de buitenkant grapjes over. Ik heb me altijd schuldig gevoeld over mijn beperking. Daar probeer ik nu boven te staan. Soms doe ik ook gewoon mee als mensen raar doen over me. Dan ga ik gewoon debiel zitten doen. Een arts vroeg eens aan mijn vriendin: 'Hoe is het met mevrouw Dignum?' Terwijl ik naast haar zat. 'Ria, de dokter vraagt hoe het met je is!', reageerde zij. 'Zeg hem maar dat alles okee is', deed ik mee. We hebben die man echt in de zeik genomen. Omdat ik moeilijk praat ben ik toch niet meteen achterlijk? Voor mij helpt het werk bij Idee-atelier als afleiding. Er gebeurt altijd wel iets, er komen veel verschillende mensen en ik ben bere trots op wat ik allemaal heb bereikt."

Oud wijf

"Borduren doe ik trouwens al van kleins af aan. Op van die kartonkaarten. Tijdens mijn geboorte heb ik te weinig zuurstof gekregen en ik weet niet anders dan dat ik spastisch ben. Dat zorgde er in mijn jeugd voor dat ik lang niet altijd door had dat ik spastisch was. En ik was bovendien een eigenwijs kreng. Ik wilde het gewoon kunnen. Sinds drieënhalve jaar heb ik reuma. Dat was ook een toer. Ik kreeg hele zware armen en werd aan een verkeerde dosis prednison gezet. Kon ik toch niet meer lopen! Aan m'n staar word ik nu gelukkig geholpen. Want ik mis nog weleens een fietser, haha. En dat ik nu met een rollator moet lopen zal ook wel met m'n leeftijd te maken hebben. Ik word toch een beetje een oud wijf. Ook ben ik weleens gevallen bij de computerwinkel: plat op m'n bek. Zei die eigenaar –die ik wel een beetje ken– dat ik er alleen maar van zou opknappen. Humor vind ik dat. Wat een kwek ben ik, hè?"

En weer door

In de afgelopen anderhalf jaar maakte Ria een hele reeks borduurlapjes. Met allemaal verschillende steken en kleuren. Normaal gesproken worden die ergens op genaaid en verkocht, maar dit keer werden ze bewaard met het plan er iets bijzonders mee te doen. Inmiddels hangt de kunst van Ria op een mooie plek in de winkel. Maar heeft een klant interesse, dan mag ie wel verkocht worden. "Dat was wel veel werk! Ik ben nu wel blij dat het klaar is", glimlacht Ria. "Maar zo is het leven. Soms moet je even doorzetten. Of ik even klaar ben met borduren? Nee joh, kijk, hier ben ik nu mee bezig. Alleen ben ik even in de fout gegaan. Ik weet nog niet waar ie zit. Meestal kom ik het wel weer tegen. Lekker pietepuiterig." ■

Scheidsrechter bij
voetbalvereniging RK EDO

“ANDRÉ, JIJ KAN DAT”

Een zonnig frisse zaterdagmorgen. De Jo-11 (jongens onder 11) van voetbalvereniging RK EDO in Avenhorn vliegt over het veld. De scheidsrechter manoeuvreert zich om de jongens heen. Geconcentreerd en in zijn element. Een ferm fluitsignaal, een schouderklopje na een valpartij. Een grote glimlach voor een mooie actie en vooral heel veel plezier. Persoon in kwestie is André Schouten, cliënt bij cluster Koggenland.

“VAN BOOSHEID
HEB IK
WELEENS MET
MIJN FLUIT
GEGOOID”

H

et begon allemaal een jaar of elf geleden bij de Chinees. André bestelde eten toen de coördinator van de pupillen, Max Nuijens, hem vroeg of scheidsrechteren niet iets voor hem was. ‘Jij zou dat kunnen’, zei hij. ‘Ik moest er niet aan denken’, reageert André. ‘Ik was echt veel te zwaar. Toch ging ik met een soort van psycholoog praten en vertelde hem het verhaal. ‘Wat wil je?’, vroeg hij. Ik wilde het wel graag, maar kon die kinderen niet bijbenen. Toen ben ik opgenomen op de Zorgunit op Reigersdaal.’ Vijf maanden verbleef André daar. Hij leerde veel over goede voeding en beweging. ‘En het gaat niet alleen om je lijf, maar ook dat het in het hoofdje goed zit’, vult André aan. ‘Toen ik zo zwaar was, lag ik alleen maar op bed en op de bank. Hier stonden twee flessen cola om me heen. Daar lag een zak chips. Nu heb ik een veel gelukkiger

leven. Ik was toen heel erg verlegen. Durfde nooit wat.’

Alles op de fiets

Met inmiddels 90 kilo minder ballast, is André ieder weekend bij RK EDO te vinden. ‘Ooit voetbalde ik zelf ook, maar de een na de ander van het G-team ging richting Hoorn. Ik vind het fijn dat ik me in het dorp zelf kan bewegen. Ik doe alles op de fiets. Mijn beweging haal ik uit het scheidsrechteren, ik biljart en inmiddels fiets ik ook alweer een paar jaar met fietsploeg Voel je top. Ik had nooit gedacht dat ik dat kon. Eerst ging ik op een gewone fiets. ‘Ik wil niet meer, ik kan niet meer!’ riep ik als ik een heuveltje op moest. Maar weet je wat nou zo mooi is? Nu doe ik het met gemak. Door dat fietsen krijg je meer conditie. Door te spinnen krijg je kracht. Daardoor kan ik het nu.’

Zet je er overheen

Terug naar de scheidsrechter André. Want dat wordt je natuurlijk niet zomaar. ‘Scheidsrechter worden voor de pupillen leer je tijdens een cursus. Zo zwaar is dat niet, hoor’, gaat André zijn verhaal verder. ‘Je krijgt wat werk mee, maar ik hoefde niet de boeken in te duiken. Je leert een beetje op te treden, maar je moet bij die kleintjes zo min mogelijk fluiten. Het plezier staat voorop. En ik zie ook niet alles. ‘Vriend, ik zag het niet’, zeg ik dan. ‘Ik beloof je dat ik de volgende keer goed zal kijken’. En dan is het meestal wel goed. Daarom doe ik deze leeftijd. Als ze wat ouder worden, zijn ze vaak ook gebekter. Net als de ouders. Ik probeer me daar niks van aan te trekken, maar dat is niet altijd makkelijk. Ik heb weleens gehad dat ik van boosheid met mijn fluit ging gooien. ‘André, zet je er overheen, het is gebeurd’, zeiden ze toen aan de

kant. Dat helpt meestal wel. Volgende keer doe ik het wel goed. Het is echt heel fijn om daar te zijn. Ze zijn een soort van tweede familie.’

Taak van opa Limo

‘Aan het begin van mijn carrière floot ik nog een keer in de twee weken. Nu iedere week en soms zelfs twee keer op een ochtend. Dan krijg ik aan het begin van de week een appje van Bob Harmsen: ‘Dré, zaterdag heb ik die wedstrijd. Kan ik jou daar op zetten?’ Zondag ben ik er ook te vinden. Dan ga ik kijken bij het eerste. Dan doe ik ook de verloting bij de poort. Vroeger deed opa Limo dat. Dat was de bijnaam van Cor omdat hij altijd limo schonk voor de kinderen. En ik ben weleens assistent-scheidsrechter: vlaggen bij de vrouwen 3 en soms bij de 2. Prachtig om te doen gewoon. Hoef ik niet dan ga ik evengoed heen. Lekker kopje koffie drinken. Mooi zitten. Misschien

blijf ik dit wel doen tot de VUT. Ze zijn heel zuinig op mij bij RK EDO.’

Overal waar ‘te’ voor staat

Terugvallen in oude gewoontes zal André niet meer gebeuren. ‘Ik ben amper an vrij, maar dat is goed voor mij. Ik wil niet meer zoals vroeger. Dan ga ik weer snaaien. Dat zal niet snel meer gebeuren, hoor. Dan is al die moeite voor niks geweest. Ik mag alles, maar ik moet goed bedenken wat ik wil. Het moet niet teveel worden. Overal waar ‘te’ voor staat is niet goed. Behalve tevree.’

De wedstrijd is af. Het is 4-5. ‘Mooi wedstrijdje, hoor’, doet André verslag. ‘Deze jongens zijn net door naar een hogere klasse. Ik vind het leuk dat ik die kinderen plezier meegeef. En dat ik het goed gedaan heb. Soms zelfs met de complimenten van de verliezende partij.’ ■

Laten we wel zijn

47
IS BEST
VEEL

47 Jaar. Heb jij die leeftijd al bereikt? Wacht even, het gaat hier helemaal niet over een leeftijd. Het gaat om een dienstverband (!!!). In 1975 begon Hans Neervoort als 17-jarige aan de Z-opleiding op Willibrord in Heiloo (de 'Z' staat voor zwakzinnigenzorg). In februari van het jaar daarop verhuisde hij mee naar Reigersdaal. Over waarom hij is blijven plakken is Hans kort: "Ik vind het zo'n mooi vak."

Toch was het destijds niet Hans' droom om de gehandicaptenzorg in te gaan. "Ik kom uit Brabant en wilde daar in het ziekenhuis gaan werken. Maar de functie waar ik op aasde ging niet door en toen hoorde ik van mijn broer dat ze hier verpleegkundigen zochten. Ik heb eerst anderhalf jaar bij hem in huis gezeten en huurde daarna verschillende kamers. Zo ging dat toen. Vanaf het moment dat ik hier was, wist ik dat ik wilde blijven."

Mooiste tijd

"De manier van werken en omgaan met cliënten paste direct bij me. Dat klinkt misschien ideaal, maar ik heb door de jaren heen evengoed wel heel veel moeten leren, hoor. Ik ben toch opgegroeid in het groepsdenken. En eerlijk is eerlijk, die Reigersdaalperiode was de mooiste tijd. Je deed heel veel samen. Iedereen kende elkaar. Er was één keer per jaar personeelsfeest waar iedereen naartoe kwam en we organiseerden van alles: de jaarlijkse wandeltocht, kermis, Snertfeest. Op het moment van de fusie met Esdégé viel dat weg. Dat kan ook niet anders met zoveel locaties, maar lastig was het wel. Dat er vanaf dat moment veel meer aandacht werd gegeven aan het centraal stellen van de cliënt, was daarentegen natuurlijk een hele mooie vooruitgang."

Met 12 op een kamer

"Door de jaren heen ben ik op veel plekken betrokken geweest. Ik zat in de klachtencommissie en de vakgroep verpleegkundigen, bij de personeelsvereniging en de voetbalvereniging. Op Reigersdaal was ik groepsleider en unitleider op de Kap en de Berg en uiteindelijk ben ik vanuit de Dars met cliënten meeverhuisd naar de Ferdinand Bol in Alkmaar. Die overstap was ook wennen. Echt weg uit het groepsdenken. Ger Lemmen, clustermanager destijds, heeft me veel geleerd. Bedenk je maar dat ik startte met 12 mensen op een kamer. 'De vervelende' lagen alleen. Met veranderingen moet je mee kunnen groeien. Maar al doende leert men en het lukte mij gelukkig flexibel met de omstandigheden om te gaan. Rustig kijken en geduld hebben."

Herseneninfarct

"Ik zou net overstappen naar locatie Brandpunt toen ik in 2007 een herseneninfarct kreeg. Ik herstelde gelukkig redelijk goed en probeerde na mijn revalidatieperiode weer gewoon te werken. Maar dat lukte niet. Mijn hoofd wilde meer dan ik aankon. Dat

was niet eenvoudig te accepteren. Maar sinds 2010 werk ik 15 uur per week via De Zilvermewij bij Sortiva, het recyclinggedeelte van GP Groot. Daar halen we computers uit elkaar. Deelnemers en ik doen hetzelfde werk. Dat schept gelijkwaardigheid. Het verschil is dat ik ervoor zorg dat het goed verloopt."

Alles gevonden

"Of ik het logisch vind dat ik 47 jaar bij een en dezelfde organisatie gebleven ben? Ik heb hier altijd gevonden wat ik zocht. Het enige dat ik eventueel nog had willen doen was de docentenopleiding volgen. Die was destijds te duur. Ik had wel les willen geven in vakken gericht op mensen met een beperking. Ik geef dan ook graag wat mee aan mensen die net het vak ingaan. Of eigenlijk aan iedereen die het wil horen: heb geduld. Bejegening is erg belangrijk. Verwacht niet teveel en ga niet te snel. En bedenk je dat niet altijd alles hoeft te lukken. Het heeft mij wel wat jaren gekost om dat in te zien, maar soms moet je toegeven dat je iets niet kunt. Daarnaast vind ik het in onze ondersteuning ontzettend waardevol dat we allemaal onze eigen insteek hebben. Als je open staat voor hoe een ander ergens naar kijkt, kun je elkaar heel goed aanvullen. En tot slot: meedenken en meeleven met de cliënten alleen al is zoveel waard. Zet hen en niet de taken die je moet afvinken centraal. Soms vind ik het zelfs leuk om mensen dingen te zien doen die eigenlijk niet zo verstandig zijn. Dan kan ik ze laten zien hoe het ook anders kan. O, het is zo'n mooi vak..." ■

VRIJWILLIGER

TEKST
Titia Geerlink

FOTOGRAFIE
Dewi Koomen

“Het is een wisselwerking: ook ik blijf in de running”

D

Een praatje, een spel, een kopje thee, een creatieve activiteit. Iedere dinsdagochtend komt vrijwilligster Elsa Schmid (77) naar Het Vlijthof in Alkmaar voor mensen van de Opsteker (onderdeel van De Zilvermeeuw). En dat al dertig jaar. Of eigenlijk kun je beter zeggen: ze komen er voor elkaar. “Want het is een wisselwerking”, aldus Elsa. “Je betekent iets voor hen, maar zij net zo goed voor mij.”

e reden dat Elsa al zo’n immens lange tijd bij de Opsteker betrokken is, heeft alles te maken met hoe ze is: “Als ik ergens aan begin, moet er wel iets heel bijzonders zijn, wil ik het afbreken. Ik hecht me ook aan mensen en er is gezelligheid. Toen ik dertig jaar geleden moest stoppen met mijn werk als gymjuf, wilde ik niet stilstaan. Ik schreef me in bij de Unie van Vrijwilligers en daar kwamen ze met De Zilvermeeuw op de proppen. In mijn werk als juf vond ik het altijd het mooiste als ik huilende kindjes die niks durfden, kon helpen naar het moment dat ze over een balk heen konden lopen. Mét een stralend smeltje. Die kleine stapjes zijn heel belangrijk. En dat geldt hier voor mensen met niet aangeboren hersenletsel misschien nog wel meer.”

“Het contact onderling en de gezelligheid geven ook mij een goed gevoel. Mijn man en ik reisden altijd met een rugzak overal heen. Door een verkeerde behandeling in 2013 veranderde dat voor altijd. Mijn evenwicht is naar de knoppen. En ondanks mijn beperkingen kan ik op deze manier toch nog iets betekenen.”

Gordijn van de rails

“Er is wel veel veranderd door de jaren heen. Tsjoh, wat hebben we veel meegemaakt. Met Sinterklaas werd het rode velours gordijn van de rails geplukt en speelde vrijwilliger Aat voor Sinterklaas. We gingen naar de Keukenhof waarvoor extra vrijwilligers werden geregeld en ik zal nooit de tocht over de Vecht vergeten met een boot die aangepast

zou zijn, maar waar veel te veel mensen op zaten waardoor je je kunt niet kon keren. Ik kreeg fotoboeken met jubilea waarin cliënten stukjes schreven. Nu is het veel zakelijker geworden. Vrijwilligers onderling zien elkaar niet meer. Gelukkig heeft cliëntbegeleider Anita daar iets mee gedaan. Toen zij 25 jaar in dienst was nam ze juist de vrijwilligers mee voor een etentje. Toen zag ik meerdere mensen van vroeger. Dat werd erg gewaardeerd. En ook de clustermanager heb ik inmiddels gesproken. In het voorjaar gaan we met zijn allen lunchen.”

Onzichtbaar

Bij Het Vlijthof wordt in kleine groepjes gewerkt. Er is gezelligheid en tegelijkertijd rust. Er zijn niet teveel prikkels. Twee mannen leggen een biljartje in de aangrenzende ruimte, een ander leest een boek en twee dames zijn op de creatieve toer. Elsa zelf sluit meestal aan bij de spelletjes. “Omdat we deze ruimte delen op andere dagen, kunnen we er niet ons hele hebben en houden laten staan. Het is fijn dat ieder zijn eigen ding kan doen. Kijk jongens, ik heb het kaartspel mee. Lekker grote letters”, schalt ze kwek over tafel. “Ze wilden kaarten en die had ik thuis nog wel liggen. Ik heb trouwens wel het idee dat veel mensen ons niet kennen”, babbelt ze ongestoord verder. “Er is op deze plek niet

veel aanwas. Terwijl er volgens mij wel vraag is. Maar het is misschien ook wel een drempel voor mensen om te komen. Nou goed, ik zal me even over de rummiekub gaan buigen.”

Energie

“Stoppen? Stoppen doe ik pas als het niet meer gaat. En mocht ik nog hulpbehoevender worden, wie weet kom ik dan aan de andere kant van de tafel terecht. Het contact onderling en de gezelligheid zijn tenslotte erg belangrijk. Zo blijf je in de running, je krijgt er energie van en bent er even uit.” ■

De Opsteker is onderdeel van cluster De Zilvermeeuw. Een aantal mensen van de Opsteker komt voor dagactiviteiten of behandeling ook bij de AC de Zilvermeeuw aan de Muiderwaard.

Wil je daar meer over lezen? Neem dan eens een kijkje op hun website: www.acdezilvermeeuw.st-er.nl.

De Zilvermeeuw kan veel betekenen voor mensen met (recent) hersenletsel. Specifieke info over afasie is te vinden op: www.afasiecentrumnhn.st-er.nl.

KORT

Niels on wheels

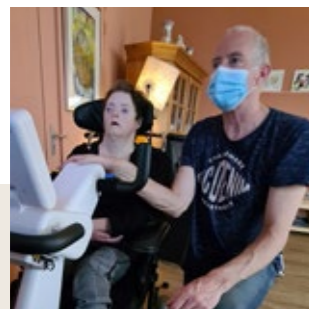

Grote grijs, vrolijk t-shirt (zelfgemaakt!) en vol verhalen. Dat is Niels Kentie. Een hersenbloeding in 2018 veranderde zijn leven voorgoed. Het zorgde ervoor dat hij een cliënt van Esdégé-Reigersdaal werd in plaats van een lid van de raad van bestuur; de functie waar hij niet zo lang geleden op had gesolliciteerd. Een vreemde gewaarwording. "Maar", zegt Niels, "je moet je ziekte niet accepteren, je moet je nieuwe leven accepteren. En dat kun je zelf vormgeven." En dat deed hij. Doorzetten en dingen met humor aanpakken. Hij was en is nog steeds druk met allerlei projecten. Hij maakt t-shirts, schildert, verkoopt zijn schilderijen (de opbrengst gaat naar Stichting Opkikker) en hij is ook bekend onder de naam Niels on Wheels. Dat is zijn artiestennaam als radio-dj. Iedere dinsdag is hij te horen bij omroep Castricum. Maar dat is niet

genoeg voor Niels. Hij wil verder. In juni doet hij zijn eerste cabaretvoorstelling 'Héhé, ff zitten' en zijn ultieme doel is een eigen tv-show over toegankelijkheid. Niks is te gek voor Niels: "Mijn mogelijkheden zijn onbeperkt!"

Niels is iedere dinsdag te horen tussen 19:00 en 21:00 uur op Ziggokanaal 46 of 105 fm, Radio Castricum.

Spring maar achterop!

Een rondje door Alkmaar of langs witte stranden van een Caribisch eiland. Voor cliënten van De Waterkant is het allemaal mogelijk met het nieuwe fietslabyrint! Aangeschaft met giften van gulle gevers de Piusstichting en het Reigersdaalfonds. Een fietslabyrint is een elektrische fiets, aangesloten op een speciaal scherm. De fiets houdt de benen van de fietser in beweging. Goed voor de doorbloeding! Cliëntbegeleider Harry Geijteman is heel blij met de fiets: "Ik zie verbetering in de fysieke gesteldheid van de cliënten. Door het fietsen is de doorbloeding beter en dat is voor het hele lichaam goed." Op het scherm stel je in waar je wilt fietsen. Je kunt zelf kiezen of je op een kruising links of rechts gaat, maar als je niet kiest dan maakt de computer er een mooie route van. Nog een voordeel: met het fietslabyrint is het altijd mooi weer!"

◀ Joke zit vandaag op de fiets in Alkmaar.

BLADEREN

Bladeren is een gratis magazine van Esdégé-Reigersdaal

Wil je Bladeren ontvangen? Dat kan!

Wil je Bladeren digitaal lezen? Of wil je het magazine gratis afhalen op een van onze afhaalpunten? Of wil je dat we Bladeren thuisbezorgen? Het kan allemaal. Ga naar:

www.esdege-reigersdaal.nl/magazine

Hier vind je alle manieren waarop je Bladeren kunt ontvangen.

Redactie

Bladeren wordt gemaakt door de afdeling Communicatie van Esdégé-Reigersdaal. Heb je vragen over Bladeren? Heb je een idee voor een artikel of een fotoreportage? Stuur dan een mail aan bladeren@esdege-reigersdaal.nl.

Nabestellingen

Wil je een vorig nummer van Bladeren opvragen? Via onze website kun je eerdere edities van Bladeren downloaden. Ga naar: www.esdege-reigersdaal.nl/magazine.

Auteursrecht

Het auteursrecht op dit magazine met de daarin verschenen artikelen en foto's is voorbehouden aan Esdégé-Reigersdaal. Het verveelvoudigen van artikelen en foto's is alleen toegestaan na schriftelijke toestemming.

Volg ons op sociale media

De volgende keer:

(misschien wel)

- De moestuin van ODC De Troubadour?
- Cursus sociale hygiëne voor cliënten Centrum 31?
- Nog meer #TLOTS-verhalen?
- Een dichter aan het woord?
- 'De kar' van Het Vierkant?

... of een verhaal over jou!

Want heb jij iets te vertellen?

Laat het ons weten via bladeren@esdege-reigersdaal.nl

Dit magazine hoef je nooit te missen!

Ga naar: esdege-reigersdaal.nl/magazine

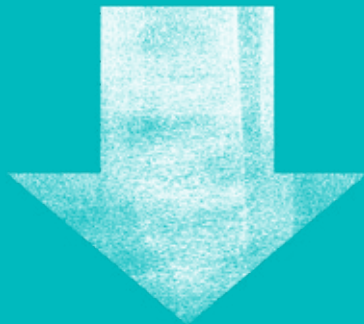
Ben jij...?

#TLOTS

Op jezelf?

Op een ander?

Op elkaar?

Stuur dan een mail naar bladeren@esdege-reigersdaal.nl

Dan zetten wij jouw verhaal in dit magazine!